

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobkyně:

V. S.

v ČR bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem

sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. OAM-520-5/ZR-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. OAM-520-5/ZR-2026, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 15 609 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni odňal podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina¹ ve spojení s § 10 odst. 2 a § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně² oprávnění k pobytu na území ČR za účelem dočasné ochrany, neboť žalobkyně jako žadatelka o udělení dočasné ochrany³ uvedla nepravdivé údaje. Žalobkyně totiž v žádosti o udělení dočasné ochrany⁴ uvedla, že v minulosti nepožádala o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU. Pokud by žalobkyně v Žádosti uvedla pravdivě, že v minulosti požádala o udělení dočasné ochrany ve Švédsku a získala ji tam, žalobkyně by podle žalovaného dočasnou ochranu nezískala, protože by byla její Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
2. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí včasnou⁵ a přípustnou⁶ žalobu podle § 65 s. ř. s.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že i kdyby byla v době podání Žádosti držitelem dočasné ochrany ve Švédsku, nesměl jí žalovaný vrátit Žádost jako nepřijatelnou, nýbrž měl žalobkyni po poskytnutí požadované součinnosti udělit dočasnou ochranu v ČR. Směrnice o dočasné ochraně⁷ ve spojení s prováděcím rozhodnutím Rady⁸ nezapovídá podle žalobkyně sekundární přesun osob s dočasnou ochranou do jiných členských států s cílem využívat dočasnou ochranu v nich. V žalobě žalobkyně uvedla konkrétní důvody, proč považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, proč žalovaný věc nesprávně právně posoudil, proč skutkový stav, z něhož žalovaný vyšel, nebyl zjištěn dostatečně a proč žalovaný postupoval procesně vadně. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

¹ zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace

² zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců

³ Pokud soud v tomto rozsudku používá sousloví *dočasná ochrana*, míní tím zákonodárcem zvolenou legislativní zkratku pro oprávnění k pobytu na území ČR za účelem poskytnutí dočasné ochrany (srov. § 2 Lex Ukrajina a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, bod 2).

⁴ dále jen *Žádost*

⁵ Srov. § 17 odst. 1 zákona o dočasné ochraně.

⁶ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, body 17 a 18.

⁷ směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

⁸ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a na něj navazující prováděcí rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany, naposledy prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě akcentoval, že cizinec může čerpat dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. V době podání Žádosti žalovaný nemohl ověřit pravdivost údajů, které do ní žalobkyně uvedla. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

5. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.; vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal.
6. Žaloba je důvodná.

Právní východiska soudu

7. Podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně lze dočasnou ochranu odejmout, jestliže bylo zjištěno, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany uvedl nepravdivé údaje nebo zamlčel skutečnosti podstatné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci.
8. § 5 odst. 1 Lex Ukrajina stanoví, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie [písm. c)], nebo je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie [písm. d)].
9. Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem.
10. Právní otázky nastolené žalobou žalobkyně byly již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně vyřešeny. Správní uvážení, typicky v zákoně vymezené formulací *správní orgán může nebo lze*, dává správnímu orgánu možnost zvolit jedno z více řešení předvídaných právní normou. Správním uvážením není automatické rozhodnutí jen proto, že byly naplněny zákonné podmínky pro jeho aplikaci, a to i v případě, že zákon nestanoví žádná kritéria pro užití správního uvážení. Je na správním orgánu, aby taková rozumná kritéria našel a míru jejich naplnění v konkrétním případě popsal ve svém rozhodnutí. Správní orgán je povinen učiněné správní uvážení odůvodnit, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumáno.⁹ Žádost cizince o dočasnou ochranu podle prováděcího rozhodnutí Rady není nepřijatelná z důvodu, že o ni již dříve požádal nebo mu byla udělena v jiném členském státě, a to pro rozpor § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina s unijním právem. Cizinci, kteří jsou držiteli dočasné ochrany, mají právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu Evropské unie.¹⁰ Uvedení nepravdivého údaje ohledně udělené dočasné ochrany v jiném členském státě EU nevede bez

⁹ Srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 14; rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44; ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136; ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, č. 3749/2018 Sb. NSS; či jeho usnesení ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 15.

¹⁰ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb.; ze dne 30. 4. 2025, č. j. 9 Azs 212/2024-36, bod 35; ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36, body 26 až 29; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dalšího k odnětí dočasné ochrany v ČR. V takovém případě musí žalovaný před odnětím dočasné ochrany cizince poučit a zjistit, zda bude chtít svá práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v ČR. V případě kladné odpovědi je žalovaný povinen ověřit, zda předchozí dočasná ochrana cizince nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. musí cizince vyzvat, aby učinil kroky k ukončení dočasné ochrany v jiném členském státě. Správní orgány ani soudy přitom nesmí vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform¹¹. Správní rozhodnutí o odnětí dočasné ochrany bez dalšího pouze z důvodu, že žadatel neuvedl, že mu již byla udělena v jiném členském státě EU, v soudním přezkumu nemůže obstát.¹²

11. Soud neshledal důvod se od popsané konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, s níž souzní, odchýlit. Soud též nepovažuje za potřebné znovu (a dosud marně) opakovat podrobnější právní odůvodnění popsaných závěrů. Žalovanému je totiž judikatura kasačního soudu a jeho přesvědčivě propracovaná argumentace dobře známa, jelikož byl účastníkem všech řízení, v nichž byl nespočet obdobných věcí kasačním soudem rozhodnut. Žalovaný přesto vydal napadené rozhodnutí v rozporu s popsanými judikaturními závěry, aniž by s nimi v napadeném rozhodnutí jakkoli polemizoval.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek

12. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně podala žalovanému dne 24. 8. 2022 Žádost, v níž uvedla, že nežádala o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU. Dne 24. 8. 2022 byla žalobkyni dočasná ochrana udělena a od té doby žalobkyně pobývá na území společně s nezletilým synem. Dne 15. 12. 2022 žalovaný z TPD zjistil, že žalobkyně požádala o dočasnou ochranu ve Švédsku a získala ji dne 24. 7. 2022. Oznámením ze dne 14. 1. 2026, č. j. OAM-520-4/ZR-2026, zahájil žalovaný z moci úřední řízení o odnětí dočasné ochrany žalobkyně. Nebylo sporu ani o tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně držitelem dočasné ochrany ve Švédsku nebyla.
13. Jediným důvodem pro odnětí dočasné ochrany žalobkyni bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí skutkové zjištění žalovaného z TPD, že v době podání Žádosti žalobkyně požádala o dočasnou ochranu ve Švédsku a získala ji. Výlučně rozporem tohoto skutkového zjištění s údajem uvedeným žalobkyní v Žádosti odůvodnil žalovaný aplikaci § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný dovodil, že uvedla-li by žalobkyně do Žádosti, že požádala o dočasnou ochranu ve Švédsku, byla by Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina a žalobkyně by dočasnou ochranu nezískala. Toto právní posouzení žalovaného je nezákonné. Zaprvé žalovaný nemohl učinit žádné skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobkyně v jiném členském státě jen z TPD. Zadruhé, i kdyby skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobkyně ke dni podání Žádosti ve Švédsku obstálo (což nenastalo), nemohlo bez dalšího založit důvod odnětí dočasné ochrany, neboť žalovaný měl v takovém případě žalobkyni poučit a zjistit, zda bude žalobkyně chtít dočasnou ochranu čerpat výlučně v ČR, dále měl žalovaný nikoli z TPD zjistit, zda údajná dočasná ochrana žalobkyně ve Švédsku nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. měl žalobkyni vyzvat, aby učinila kroky k ukončení dočasné ochrany ve Švédsku. Zatřetí, i kdyby byly naplněny hmotněprávní podmínky pro odnětí dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst.

¹¹ dále jen *TPD*

¹² Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, body 24 až 26; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 16.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně (což nenastalo), byl žalovaný povinen § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně ve svém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit správní úvahu, proč ze dvou zákonem nabízených řešení (dočasnou ochranu odejmout či řízení zastavit) zvolil to, které spočívalo v odnětí dočasné ochrany.

14. Žalobní námitka nesprávného právního posouzení žalovaného byla důvodná. Soud přisvědčil žalobní námitce žalobkyně, že uvedení případně nepravdivého údaje ohledně dočasné ochrany v jiném členském státě v Žádosti nemohlo vést k nepřijatelnosti Žádosti. Jinými slovy, případně existující rozpor Žádosti se skutečností, pokud jde o dočasnou ochranu žalobkyně v jiném členském státě, nepředstavuje údaj, který by byl sám o sobě rozhodný pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně. Právní posouzení žalovaného bylo tedy nesprávné a mohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
15. Soud přisvědčil i žalobní námitce, že žalovaný měl vyzvat žalobkyni k součinnosti ve vztahu k případně existující dočasné ochraně ve Švédsku a nesměl jí dočasnou ochranu odejmout bez dalšího. To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
16. I žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o dočasnou ochranu žalobkyně ve Švédsku, byla důvodná. Žalovaný totiž opřel zjištění o získání dočasné ochrany ve Švédsku výlučně o TPD, což nestačí. Žalovaný tedy vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový závěr o dočasné ochraně žalobkyně v Švédsku, ač tento skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
17. Soud shledal opodstatněnou i žalobní námitku týkající se správní úvahy žalovaného o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany. Žalovaný si byl evidentně vědom povinnosti správního uvážení, jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že měl *možnost*, nikoli *povinnost* dočasnou ochranu žalobkyni odejmout, a že měl zkoumat účelnost a spravedlivost do úvahy přicházejících obou řešení (zda dočasnou ochranu odejmout nebo ne). Posouzení žalovaného však vychodiskům, které si vytyčil, neodpovídalo.
18. Zaprvé žalovaný argumentoval tím, že by bylo nespravedlivé, aby byla žalobkyně ponecháním dočasné ochrany zvýhodněna oproti pravdomluvným žadatelům, přestože v řízení *podváděla*, jelikož musela v době vyplňování Žádosti vědět, že má dočasnou ochranu ve Švédsku. Soud souhlasí s žalobkyní, že tyto úvahy žalovaného zjevně mají osvědčovat závěr žalovaného, že žalobkyně úmyslně v Žádosti lhala (uvedla nepravdivé údaje). Taková zjištění však žalovaný nijak neodůvodnil a ze spisu se nepodávají. Jednak žalovaný řádně skutkově nezjistil, že žalobkyně v době podání Žádosti dočasnou ochranu ve Švédsku měla, a jednak je závěr žalovaného, že o této dočasné ochraně musela žalobkyně vědět, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
19. Zadruhé žalovaný argumentoval tím, že žalobkyně si může vytvořit zázemí ve Švédsku a vzhledem k délce pobytu v ČR není odnětí dočasné ochrany v jejím případě nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (logický rozpor), protože žalovaný současně dospěl (z TPD) k závěru, že žalobkyni dočasná ochrana v Švédsku aktuálně nesvědčí. Stejně tak nelogický (nepřezkoumatelný) je závěr žalovaného, že by sice nebylo účelné žalobkyni dočasnou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ochranu odnímat, kdyby byl dán důvod pro její udělení z titulu sloučení rodiny či důvod hodný zvláštního zřetele podle § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně, ale to není případ žalobkyně. Žalovaný akcentoval, že nezletilý syn žalobkyně pobývá na území ČR na základě dočasné ochrany, avšak je s ním vedeno řízení o jejím odnětí. Vysvětlení této úvahy žalovaným tím, že s rodinou žalobkyně je vedeno řízení o odnětí dočasné ochrany, není srozumitelné, jelikož nic nemění na to, že žalovaný věděl, že rodina žalobkyně na území čerpala v době vydání napadeného rozhodnutí dočasnou ochranu.

20. Zatřetí nebyl závěr žalovaného o zneužití práva žalobkyní v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněn, jelikož nebyl opřen o žádné skutkové zjištění ani právní argumentaci. Nadto lze případnou snahu oprávněných osob o změnu členského státu pobytu považovat za legitimní a pochopitelnou a nikoli *a priori* za snahu o zneužití systému dočasné ochrany.¹³
21. Všechny argumentační pilíře správní úvahy o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany tedy nemohly obstát z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti (závěrů o úmyslném uvedení nepravdy žalobkyní, zneužití práva a zázemí žalobkyně ve Švédsku). To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud připomíná, že řízení o odnětí dočasné ochrany je řízením o odnětí oprávnění zahajovaným z moci úřední, tudíž odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu tížila žalovaného v souladu s § 16 zákona o dočasné ochraně ve spojení s § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. *Obiter dictum* a zcela obecně soud uvádí, že při aplikaci správní úvahy může být stěží pominuta doba uplynulá od zjištění nepravdivosti údaje do vydání rozhodnutí, neboť v této době byl případně nepravdivý údaj správními orgány zjevně vědomě tolerován.
22. Též žalobní námitka absence posouzení nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobkyně podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte byla opodstatněná. Ze spisu bylo zjevné, že odnětím dočasné ochrany žalobkyně může být dotčen nejlepší zájem nezletilého syna žalobkyně, a proto bylo povinností žalovaného tento zájem zjistit a při rozhodování zohlednit.¹⁴ To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
23. K argumentaci žalovaného v předposledním odstavci čl. IV vyjádření k žalobě týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí soud nepřihlížel, jelikož tím žalovaný napadené rozhodnutí neodůvodnil. Žalovaný nebyl oprávněn doplňovat důvody napadeného rozhodnutí až v soudním řízení.¹⁵

III.

Závěr a náklady řízení

24. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku pro vady řízení bez jednání¹⁶ zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., resp. pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil

¹³ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, bod 28.

¹⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2025, č. j. 9 Azs 79/2025-47, bod 35.

¹⁵ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 Afs 243/2021-37, bod 23.

¹⁶ Soud nepřehlédl podání žalobkyně ze dne 20. 5. 2026, jímž požadovala nařízení jednání ve věci, ale při vydání rozsudku postupoval podle § 76 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.

25. O žalobě soud rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. Soud si je vědom toho, že procesní předpisy regulující řízení před správními soudy rozlišují věci mezinárodní ochrany a věci dočasné ochrany [srov. § 31 odst. 2 s. ř. s. nebo § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Přitom jen žaloby ve věcech mezinárodní ochrany mají soudy projednávat přednostně podle § 56 odst. 3 s. ř. s. Soud však vyšel z toho, že ačkoli dočasná ochrana nepředstavuje mezinárodní ochranu v hmotněprávním smyslu vnitrostátního práva, judikatura Nejvyššího správního soudu ji v některých případech s odkazem na unijní předpisy pro procesní účely podřadila pod věci mezinárodní ochrany¹⁷. Dále vzal soud v potaz, že z materiálního hlediska obě formy ochrany sledují totožný účel – zabránit návratu cizince do prostředí, v němž mu hrozí vážná újma, typicky v důsledku ozbrojeného konfliktu. Neudělení dočasné ochrany proto představuje zásah do práv cizince srovnatelné intenzity jako rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně, což zakládá požadavek efektivní a včasné soudní ochrany v obdobné kvalitě v obou případech. V těchto okolnostech soud shledal důvody pro přednostní projednání věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s.
26. Soud samostatně nerozhodoval o žalobkynině návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ve lhůtě pro rozhodnutí o tomto návrhu (srov. § 73 odst. 4 s. ř. s.) vydal rozsudek, kterým se řízení v projednávané věci končí.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšné žalobkyni přiznal soud proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 609 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta žalobkyně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], odměny za 1 úkon právní služby po 2 310 Kč [sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu], 3 paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ve výši 2 709 Kč. Náhradu nákladů řízení je v souladu s § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu ke splnění povinnosti zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení soud stanovil s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat. Pro úplnost soud dodává, že součástí nákladů řízení nejsou soudní poplatky za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byla žalobkyně osvobozena od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů po jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

¹⁷ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 10 As 290/2022-30, č. 4451/2023 Sb. NSS, druhá právní věta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 5. června 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.